

HOĆEŠ LI USPOSTAVITI KRALJEVSTVO?

Uzašašće, C

Uvedeš tako zgodnu tradiciju da na „maloj ponoćki“ za Božić razveseliš djecu nekom sitnicom, čokoladicom ili nekim paketićem za 6 kuna. Dar veseli, makar bio i malen. Naravno, crkva bude puna djece. I onda, prije mise pojavi se neki malac kojega inače uopće ne vidiš u crkvi i prostodušno te pita: „Je l' se ovdje dijele darovi?“ *O sancta simplicitas!* „Naravno da se dijele, srce moje. Uđi samo!“ Razumijemo to, dragi prijatelji. Čini mi se, međutim, da je ta slika za nas vrlo ilustrativna. Djeca, naime, jasno izgovaraju ono što je nama odraslima u srcu, a ne usuđujemo se izraziti. Priznajmo: koliko smo se puta uhvatili kako gledamo prvenstveno na to kakvu ćemo posve određenu korist imati od poduhvata kojega kao takvog zdušno hvalimo i podržavamo, prema onome: „Bog je prvo sebi bradu stvorio!“

U današnjem prvom čitanju vidimo kako upravo tako postupaju i Isusovi učenici. Isus je „*prošao svijetom čineći dobro*“, poučavao je, činio čudesa i navješćivao Kraljevstvo koje dolazi i koje je u čovjeku. Opetovano im je tumačio što je zapravo to Kraljevstvo, tako da je većinu prisposobio započinjao riječima: „*Kraljevstvo je nebesko kao kad...*“ Učenici su bili tri godine u takvoj Isusovoj školi. I onda su se dogodili smrt i uskrsnuće. Međutim, apostoli su ostali u onom općeprihvaćenom židovskom shvaćanju kako će Mesija doći i obnoviti židovsko kraljevstvo i uspostaviti vladavinu Božju i Božjeg naroda. I onda, dok su razgovarali s uskrslim Isusom prostodušno ga pitaju: „*Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme Izraelu opet uspostaviti Kraljevstvo?*“

Prilično je jasna pozadina toga pitanja. Kao pravi Židovi iščekuju oslobođenje i proslavu svoga naroda, a kao obični ljudi znaju: ako je Isus Mesija koji uspostavlja Kraljevstvo, onda su oni, apostoli, njegovi prvi suradnici, „ministri u vladi“. Činilo im se da je pravo da oni nakon trogodišnjeg naukovanja dočekaju svoj trenutak, ostvarenje svojih ambicija.

Isus im strpljivo objašnjava kako nije njihovo da znadu vremena i čas, nego da trebaju još malo pričekati dok ne dobiju Duha Svetoga. I onda će im biti jasna uloga i značenje toga Kraljevstva, kao i njihovo mjesto u ustrojstvu i ustrojavanju toga Kraljevstva. Bilo je očito, međutim da će trebati pričekati dolazak Duha Svetoga da oni to stvarno shvate.

Eto, to smo mi ljudi. Pored svih duhovnih iskustava, mi od Gospodina tražimo posve konkretne rezultate za nas. I onda - često puta nesvjesno! - trgujemo s njime. Velimo: „*Gospodine, vidiš, toliko ti godina služim, i nikad ne prestupih tvoju zapovijed...*“ I onda očekujemo da Gospodin postupi prema našim željama i očekivanjima. I nesvjesno nastojimo „unovčiti“ našu pripadnost „Božjoj revoluciji“, kao što mnogi revolucionari rado unovčuju svoje „domoljublje“.

Skratimo priču. Gospodin će nam stostruko i stostruko uzvratiti i „čašu vode“ koju smo nekome dali. Gospodin će neizmjerljivo nadvisiti sva naša očekivanja. Ali to će biti u trenutku i na način koji Gospodin odabere. Zato, ne bojmo se kad nam se čini da nam ljudi nisu zahvalni. Ne čudimo se ako i mi budemo smatrani „otpadom svijeta“. Mi imamo ono najizvrsnije: Krista Gospodina. I on će biti naša konačna, vječna i savršena nagrada.

Zvonko Pažin